

Universitätsbibliothek Paderborn

Instructio practica ...

De Munere Concionandi, Exhortandi, Catechizandi - Continens non tantùm praecepta ad artem concionandi descendam accomodata, sed etiam Ideas & Conceptus practicos pro Concionibus in Festis B. V. & SS. Dedicationis, Patrocinij, Novi Anni, Paschatis, Parasceves; item in Primitiis Sacerdotum,

...

Lohner, Tobias

Dilingæ, 1679

Exemplar III. Quomodo Concio de una virtute alicujus Sancti institui possit.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-48347](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-48347)

tiam adversariorum. 3. *sequendo Christum* per imitationem perfectam; atque adeò impleverit tria capita ad perfectionem ab Ascetis requisita, ut nimirum quis sciat, *abstinere, sustinere, agere*, quæ proin, in quo consistant, fusiùs ostendi potest.

X. Posset ostendi, quàm fidelis fuerit *dispensator*, tribuendo de bonis Domini sui, id est, de tempore sibi cōcesso, partē Deo partem proximo, partem sibi per actiones ad aliquod horum commodum vel honorem ordinatas; exempla SS. Joachim & Annæ, qui sua bona in tres partes simili modo distribuerunt. vel possunt per bona Domini intelligi bona opera, & ostendi, quomodo unam partem, scilicet fructum laudis & gloriæ DEO: aliam partem scilicet meritoriam, sibi; & aliam, scilicet satisfactorium & impetratorium fructuum proximo, nempe viventibus atque defunctis assignârit.

XI. Posset ostendi, quàm fideliter *servi vigilantis* officium impleverit, repertusque sit vigilans in vigilia prima, id est, via purgativa abstinendo à vitiis, & passionibus reprimendo per varias corporis & animi mortificationes. 2. In secunda vigilia, id est, viâ illuminativa, exercendo se in variis virtutibus. 3. In tertia vigilia, id est, viâ unitivâ per singularem familiaritatem cum DEO in exercitiis spiritualibus, & conformitatem voluntatis suæ cum divina.

XII. Posset ostendi, quomodo fuerit vir secundum cor DEI, qui fecit omnes voluntates ejus, vocationem suam diligenter inquirendo, fideliter exequendo, & constanter in ea perseverando, vel quòd semper fecerit, *qua DEVS voluit, quo modo voluit, & quia voluit*. Ideoque vicissim à DEO tres gratias obtinuerit à S. Davide Ps. 88. indicatas: *Oleo Sancti meo unxi eum* (id est oleo lætitiæ præ confortibus) *manus meæ auxiliabitur ei* (hinc felix successus omnium actionum & laborum) & *brachium meum confortabit eum* (hinc plena & tranquilla securitas animi.)

Exemplar Tertium.

Quomodo de una virtute alicujus Sancti concio institui possit:

Pro Festo Sancti Ignatii Fundatoris Societatis JESU.

Thema.

Sint lumbi vestri præcincti Luc. 12.

Scopus.

Ostendendum, quàm fortiter S. Ignatius Ecclesiam defenderit, & quantopere quivis Christianus ob hanc causam illi obstrictus sit.

Syllogismus principalis.

Tunc merito quivis Christianus plurimum obligatus est ad S. Ignatium colendum, quando ille fortissimè Ecclesiam, & cum illa etiam nos contra Lutherum defendit; atqui hoc fecit; ergo merito quivis Christianus plurimum obligatus dicitur ad illum colendum.

EXORDIUM.

Quæstio non tam curiosa, quàm jucunda & salutaris est, an S. Ignatius Fundator Societatis JESU, cujus festum hodie celebramus, magis officium militis præstiterit antè, quàm post suam conversionem? ad quam quæstionem etsi plerique judicaturi sint, haud dubiè ante conversionem eum præstantius officio militis functum, eò quòd de hac functione præclarum in defendenda arce Pompelonensi specimen ediderit; nihil autem simile post conversionem ipsum præstitisse sciat; ego tamen contrariam sententiam amplector, judicoque, nunquam præstantius officium militis gessisse S. Ignatium, quàm postquam relictâ profanâ militiâ spirituales auspiciatus est; & hoc in præsentî concione fusiùs nunc ostendam, ut, dum cognoveritis, quàm præclare Ecclesiam, & cum hac etiam vos defenderit, eadem operâ intelligatis, quantopere eidem obstricti sitis, atque adeò omnem in debito hoc vestro exolvendo conatum adhibeatis.

Propositio.

Dum Ecclesiam nostram Catholicam considero, rectè illa
N 4
arci

arci seu civitati munitæ comparari posse videtur. Nam est illa benè munita triplici muro virtutum Theologicarum & quatuor portis cardinalium virtutum. 2. Est populus (wohl besetzt) & cum bono ordine dispositos Inquilinos habet; in eâ enim reperitur Christi Vicarius, ejus Consiliarii Cardinales, Duces Episcopi, officiales Clerici & Religiosi, & reliquus populus Christianus militum officio fungens, omnes pulcherrimo ordine sibi invicem subordinati. 3. Bonè instructa armis & com meatu; nam ipsa est, de qua Cantic. 4. dicitur, quod sit *turris adificata cum propugnaculis*; & quod mille elypei pendeant ex ea, & omnis armatura fortium. In ea panis pretiosus Angelorum, aqua non deficiens gratis per septem canales Sacramentorum, per puteos variorum exercitiorum Spiritualium derivata, reperitur. 4. Denique super tam firmam petram, ipso Christo teste, est adificata, ut portæ inferni non possint prævalere adversus eam. Quibus tamen non obstantibus multi quidem hæretici, sed præcipue nostris temporibus Lutherus cum suis asseclis ausus est hanc munitissimam civitatem aggredi & oppugnare. Sed illi DEUS Ducem fortissimum Ignatium opposuit, qui usque ad eò omnes ejus conatus elusit, ut, ubi primùm Ignatium cum suis Sociis vidit, mox animum abjecerit, & multum confusus abierit, uti facilè patebit, si ex una parte Lutheri conatus, ex altera verò oppositas S. Ignatii machinationes intellexerimus.

Pars Prima.

Primò itaque Lutherus ipsos muros invasit, dum primum murum fidei catholicæ per rejectas traditiones, auctoritatem Pontificis, indulgentias, vota religiosorum deijcere conatus est: spem verò tollendo cultum B. Virginis, & aliorum Sanctorum, operumque priorum valorem & necessitatem debilitare studuit: & charitatem denique, dum observationem mandatorum impossibilem, nostrâque opera nihil nisi peccata esse, consilia Evangelica verò, per quæ vel amor erga DEUM probatur, supervacanea dicere ausus est, penitus evertere laboravit. Sed his omnibus conatibus fortissimè se Ignatius opposuit, quis enim nescit, quanto cū conatu inviolatam fidem avitam conservare studuerit? quàm salutes regulas

conscripserit, per quas rectè sentire cum Ecclesia discamus? quàm acriter se cum sociis per publicas disputationes eorum doctrinis opposuerit? quàm solidè feliciterque hæreses eorum per libros & privata scripta sparsas refutârît? quàm multos ex ipsis oppugnatoribus expugnârît, & in ipsam Catholicam Ecclesiam pertraxerit? Non dissimili verè modo alterum quoque murum, scilicet spem defendit; quis enim non vel legit, vel propriis oculis vidit, quàm egregiè is cultum B. Virginis & Sanctorum promoverit? quantopere laborârît, ut homines ad frequentanda Eucharistiæ & pœnitentiæ Sacramenta induceret? quàm sollicitè procurârît, ut in variis operum bonorum generibus se studiosè exerceret? quoties illud S. Jacobi saluberrimum monitum inculcârît: *quid prodest, Fratres mei, si fidem dicat quis se habere, operâ autem non habeat? numquid fides poterit salvare eum?*

Sed præ reliquis murum charitatis divinæ fortissimè propugnâvit, id quod ipse DEUS quondam B. Magdalenz de Pazis revelavit, ut Lancizius in 1. opus c. refert, dum illa vidit, DEUM in throno Majestatis sedentem, tantopere sibi complacere in anima S. Joannis Evangelistæ, ac si præter ipsum nullos alios Sanctos in cœlo haberet; postea verò vidit, simili modo DEUM in anima S. Ignatij delectari, quocirca clara vocè dicebat: Spiritus Joannis & Ignatij est idem, quia totus est amare, & conducere ad amandum DEUM. Hinc ad indicandum hunc amorem S. Ignatij non malè pictor quidam ipsum flammæ ex toto corpore projicientem, sicque de cœlo ad volantem pinxit cum hac subscriptione: *Ignem veni mittere in terram: & quid volo, nisi ut accendatur?* hinc & ipse dicere solebat sociis suis: *Ite, & omnia accendite.* Imò, hac ipsa etiam de causa haud dubiè ex inspiratione divina adhuc infans nomen ipse suum elegit dicens: Ignatius est nomen meum. quia Ignatius si unicam litteram a demas idem significat ac *Ignis*, vel *in ignis*. quis ergò non præclarè S. Ignatium in hoc primo officio defensionis, militem egisse fateatur?

Pars Secunda.

Postquam Lutherus advertit, frustraneum esse conatum suum in muris dejiendis, ad ipsas portas effringendas se convertit.

N 5

vertit. Hinc 1. *prudencia* portam labefactare conatus est, dum omnium rerum ordinem turbavit, & summā imprudentiā media pro fine eligi, atque hominem pro sua libertate sine sollicitudine speciali de operibus bonis & meritis vivere fecit: Sed S. Ignatius omnia contraria egit, nec quidquam magis laboravit, quā ut homines secundū rectas prudentiæ leges ultimum suum finem præ oculis semper haberent, & super eo rectè constituto & proposito totā suam vitam fundarent, ut in libello exercitiorum videre est.

2. Lutherus *Iustitia* portam labefactare conatus est, dum DEO & Sanctis debitum cultum negari, Pontifici aliisque similibus Superioribus obedientiam subtrahi, concordiam per matrimonij divortia etiam quoad vinculum tolli, pacem in republica turbare fecit. Sed nihil hæc terruere S. Ignatium quin potius se totis viribus ad conatus hos retundendos convertit; hinc suam Societatem per peculiare votum obedientiæ in quocunque casu præstandæ obstrinxit: hinc tot Congregationes instituit, & per eas cultum B. Virginis & Sanctorum introduxit: hinc tantum laborem adhibuit, ut à filiis debita reverentia Parentibus, à subditis obedientia Superioribus, à conjugibus fidelitas, ab omnibus verò mutua charitas invicem exhiberetur. Nec minùs studuit etiam *temperantia* & *fortitudinis* portas conservare. quassavit quidem illas Lutherus, dum intemperantiam in cibo potūque verbo & exemplo passim suasit: dum superbum caput supra omnes erexit, atque ut se ob contemptum, quem ex negata Indulgentiarum promulgatione sibi obvenisse putabat, vindicaret, ab Ecclesia defecit: dum omnia prope motiva ad suscipiendam portandamque crucem elusit. & explosit: sed irritò conatus, nam fortiter opposuit se Ignatius, dum & ipse insigni exemplo abstinētiā docuit, & saluberrimas pro victu temperando regulas composuit: dum non ipse duntaxat omnes honores studiosè declinavit, sed ut sui etiam ad eosdem non acceptandos voto se obstringerent, in constitutionibus suis imperavit: dum tantum desiderium patiendi semper prætulit, ut dicere ausus sit, non esse tot pedicæ & vincula in civitate Salmanticensi, ut non plures optaret, hancque expeditissimā ad perfectionem viam esse affirmaret, si quis multa propter DEUM innocenter pati posset.

Pars Tertia.

Videns itaque Lutherus neque portas se infringere posse
Ignibus iniectis expugnare urbem nostram statuit, quos tan-
 to audacius iniecit, quanto plures victorias se hoc medio ob-
 tinuisse meminerat; hinc omnem libidinem passim permit-
 tere, uxorem æquæ ac panem necessariam esse dicere, omnem
 virginitatem eliminare, monasteria velut pestiferas domos
 detestari, & quidquid Castitatis studium promovere poterat,
 penitus arcere studuit; sed novit scilicet artem his ignibus
 occurrendi Ignatius: novit ejusmodi ignes bovina pelle, id
 est, indefesso labore, quo otium proscibitur, supprimendos;
 novit aquam gratiæ cælestis, sine qua continens esse nemo
 potest, copiose affundendam: novit fugâ celeri tales ignes
 dexterimè declinare, hinc omnes ad laborum amorem, otij
 & occasionum fugam, orationum aliorumque exercitiorum
 Spiritualium frequentem usum tam sollicitè excitavit, à suis
 verò tam perfectam castitatem requisivit, ut vel ipsis etiam
 per illam assimilari Angelis possent.

Pars Quarta.

Itaque & hinc nihil proficiens Lutherus, Holofernis tenta-
 vit consilium, atque adeò *canales* atque *fontes*, id est, Sacra-
 mentum & missæ sacrificium, per quæ tam copiosam gratiæ
 cælestis aquam in Ecclesiam derivari noverat, removere co-
 natus est; sed nusquam fortius se opposuit Ignatius noster;
 hinc publicè & privatim frequentem usum Sacramentorum
 commendare, hinc tot confessionalia passim in suis templis
 ædificare: hinc ordinare, ut perpetua quodammodo Sacrifi-
 cia in iisdem templis suis offerrentur: hinc tam sollicitè
 Sacerdotes instruere, & quidquid ad saluberrimos hos fontes
 conservandos conducere videbatur, studiosissimè implere co-
 nabatur, non ignarus videlicet, ab his fontibus totam propè
 Ecclesiæ Catholicæ incolumitatem pendere.

Pars Quinta.

Tandem ergo, quod unicum superesse videbatur, *proditio-
 nis remedium* arripuit Lutherus, noverat scilicet, quòd jam
 olim Philippus Rex Macedonum dixisset, nullam sibi videri
 arcem

arcem inexpugnabilem, in quam asino auro onusto adire pateret. Hinc & ipse in Ecclesiam asinum auro, id est, aureis promissionibus & aurea libertate onustum praemittere conatus est; hinc tot Episcopatus, ditissima monasteria, piusques Parochias, thesauros Ecclesiae ostendit, & Diabolum, qui Christum olim tentarat, imitatus dixit: *hac omnia tibi dabo, si cadens adoraveris me, & Ecclesiam mihi tradideris*; & recte sane dixit, si cadens &c. verè enim, qui ei paruerunt, ceciderunt gravissimè de libertate filiorum DEI in servitutem Diaboli: de dignitate Christiani in infamiam haeretici: de gratia in peccatum, de cælo in infernum: ita ut de illis verò suo modo dici posset illud Isaia c. 1. *quomodo cecidisti de caelo Lucifer, qui manè oriebaris, &c.* Sed nimirum S. Ignatius egregiè prodicionem istam deprehendit, & detexit, dum tam praeclaras regulas de discernendis spiritibus praescripsit: dum exercitia spiritualia & modum meditandi introduxit, ut uterque suo modo illud Christi: *ducam eam in solitudinem*, & *loquar ad cor eius*, detegamque fraudes Diaboli; ille ad omnes cum S. Augustino verbo & exemplo clamavit: *si quaeris, quare; sed non, ubi quaeris; quare in fonte, quia ibi vivunt, quod factum est in ipso vita erat.* Ille dicebat omnibus cum S. Augustino: *Ecce viam vitae, à multis ad unum: ecce viam mortis ab uno ad multa. Si adhaerebis Superiori, conculcabis inferiora. Si recedis à Superiore, ista tibi in supplicium verterentur.* O igitur verè insignem Duce! ô fortissimum Athletam! ô generosum Ecclesiae defensorem!

Pars Quinta.

Quid ergò nobis faciendum modò est, AA. Equidem tria existimo facienda.

1. Audiendum consilium Ecclesiastici c. 44. dicentis: *laudamus viros gloriosos in generatione sua. Multam gloriam fecit Dominus magnificentia sua à seculo.* Et quidni laudamus fortissimum Ignatium nostrum? si enim illos, qui arcem aliquam vel urbem, à qua unius tantum provinciae salus penderet, fortiter defenderunt, tantopere laudamus; quanta laudem dignum censebimus illum, qui Ecclesiam, à qua omnium Christianorum salus dependet, tam feliciter conservavit? si illos, qui thesauros materiales servarunt, aut ab hoste & mo-

te corporali defenderunt, summis laudibus extollimus, quid non illi præstabimus, qui spirituales thesauros millies præstantiores, vitamque animæ contra tartareos hostes defendit? an non ergo dicemus cum populo Hebræorum Judith. c. 15. Tu gloria Ecclesiæ, tu latitudo Israël, tu honorificentia populi nostri, quia fecisti viriliter, & confortatum est cor tuum. ideo eris benedictus in æternum, & dixit populus: fiat, fiat.

2. Gratiæ eidem S. Ignatio amplissimæ agendæ; si enim olim Romani tantum sibi beneficium exhibitum putarunt per urbis conservationem, ut specialem coronam, civicam scilicet, militaris virtutis insigne clarissimum decreverint, eò quod cum Scipione iudicarent, plurius esse faciendum, si unus civis servaretur, quàm si mille hostes perderentur; quid non S. Ignatio debebimus, qui tot cives Ecclesiæ, imò cœli servavit? quid autem melius ipsi, quàm coronam auream decernemus? vultis scire, quænam sit corona ista? vos, vos ipsi; si aurea charitate præditi fueritis, si studueritis ad illius exemplum omnia opera vestra ad maiorem DEI gloriam dirigere, vos eritis corona ista. vos hodie alloquitur S. Ignatius illis S. Pauli verbis ad Philipp. c. 4. Itaque fratres mei, charissimi, & desideratissimi, gaudium meum, & corona mea, sic stete in Domino charissimi. non peto, ut statum mutetis; non peto, ut bona vestra temporalia relinquatis; & pauperibus distribuatis. Sic stete, charissimi, sicut DEUS vos constituit, dum vobis os sublime dedit, cœlumque tueri iussit, & erectos ad sidera tollere vultus. sic stete, ut, dum utimini hoc mundo, juxta S. Pauli consilium sitis quasi non utentes: sic stete, ut, quales habebatis impetus ad mundum, tales deinceps habeatis ad Opificem mundi, sicut S. Augustinus monuit. Sic stete, ut impleatis mecum consilium à S. Bonaventura datum, dum dixit: ama, & ama totus; ama, & ama semper; ama, & ama fideliter; hæc est regula amandi, amare ut DEVS, exultare ut DEVS, vivere ut DEVS. Absorbeat humanum in divino, abscedat vanitas, accedat divinitas, & totus fiam divinus. Sic denique stete, ut, quoniam est militia vita hominis super terram, sic arcem animæ vestræ defendatis, sicut me vidistis Ecclesiæ defendisse; tunc eritis verè gaudium, verè corona mea, verificabiturque de vobis illud Pl. 4. posuisti in capite illius coronam de lapide pretioso.

3. Superest, ut, quandoquidem tam præclare eum officii Ducis in Ecclesia implevisse cognovimus, etiam nostrarum animarum arcem eidem protegendam committamus: si enim in hac etiamnum vita existens tantopere eorum, quorum curam suscepit, animas defendit, quid faciet in altera? si ergo tu advertis, aut muros tuos quassari; aut portas oppugnantur; aut ignem injectum; aut cuniculos actos: aut ad proditorem te sollicitatum; aut canales gratiæ divinæ tibi subverti, fontesque obstrui, advoca S. Ignatium, illiusque fidei committe; eum in finem dictum tibi puta de illo, quod Bernardus de S. Angelo Custode dixit: quid sub tanto cultu de timeamus? fidelis est, prudens est, potens est. Tantum sequamur eum: tantum adhæreamus ei, & in protectione DEI cœli commorabimur.

Epilogus.

Atque hæc sunt, quæ S. Ignatio in signum gratitudinis nostræ præstanda cenleo; agite proin AA. & mecum ad eundem Sanctum vos convertite ac dicite: O gloriosissime Dux Athletæ Christi, ô potentissime defensor Ecclesiæ, agnoscimus tuam fortitudinem, & totis viribus laudamus, ac gratias pro ea debitas agimus, & ampliores agere desideramus; quæ verò majores agere non possumus, quàm si coronam tantopere à te exoptatam capiti tuo imponamus, ecce paratos nos ad tua Sanctissima exempla imitanda. Tecum hodie vocatorem DEUM audiemus: tecum finem ultimum nobis ob oculos ponemus: tecum omnia terrena spernemus, & non nisi quatenus ut media ad finem nostrum conducunt, usurpabimus: tecum contra hostes omnes arcem Ecclesiæ & animæ nostræ fortiter defendemus; tu modo duc nos Sanctissimi exemplo tuo, tu adjuva patrocinio tuo: tu præsidio tuo defende, ut, qui te Ducem habuimus in terris, etiam ad cœlos Ducem experiri mereamur, proque nostris simul & tuis beneficiis æternas divinæ Majestati laudes tecum cantemus. Amen.

Alii Conceptus.

1. Simili modo possunt aliæ virtutes Sanctorum pro concione explicari v. g. posset ostendi, quomodo idem S. Ignatius

tius, aut alius Sanctus fuerit ignis, propter eximiam charitatem, qua DEUM proximūque dilexit, adeoque dici posset, quod ut ignis inter agendum semper sursum ascenderit per intentionem & pia suspiria. 2. quod dum alios calefaciebat, nihil interea perdiderit de suo calore ut ignis. 3. quod in æquali peripheria, id est, dispositione positos æqualiter calefecerit, sine respectu ad personas; magis verò eos, qui propinquiores erant, uti Pauperes, Juventutem, Peccatores, Infideles. 4. quod valde suavem & efficacem modum habuerit alios in se convertendi, sibi que assimilandi, scilicet per calorem charitatis, uti ipse DEUS B. Magdalene de Pazis ostendit. 5. quod non cessarit ab agendo, donec materia deficeret, dicereque posset cum Davide Ps. 118. *Tabescere me fecit zelus meus.*

II Posset ostendi, quomodo secutus sit Sanctus consilium Christi: *Estote prudentes, sicut serpentes*, atque adeò impleverit omnes prudentiæ partes. 1. sagaciter consultando de statu vitæ & aliis ad eum pertinentibus juxta monitum Ecclesiastici c. 32. *Fili mi, sine consilio nihil facias, & post factum non penitebis.* 2. Sapienter eligendo, quæ ad finem propositum erant magis conducibilia ubi potiores ejus virtutes proponi & laudari possunt. 3. Celeriter exequendo, quæ elegerat, ita ut verè dicere pornerit: Bonum certamen certavi, cursum consummavi.

III. Posset ostendi, quomodo Sanctus talis in curru igneo charitatis, ut olim Elias fuerit raptus in cælum, idque per præcipuos actus charitatis DEI & Proximi, probari posset juxta illud Apostoli 1. Cor. 13: *Charitas pateriens est &c.* atque adeò orandum cum Elisæo: *Obsecro Domine, ut fiat in me Spiritus duplex tuus.*

IV. Posset ostendi, quomodo Sanctus talis velut novus Atlas Ecclesiam verbo & exemplo velut duobus humeris sustentarit, atque Auditores ad gratiarum actionem & imitationem excitari.

V. Posset ostendi, quomodo Sanctus aliquis utpote mirè devotus B. Virgini perviam lacteam in cælos ascenderit, ubi in prima parte B. Virgo viæ lacteæ comparari; in secunda potiores actus mariani amoris ab eo elicit explicari possent.

VI. Pos.

VI. Posset ostendi, quomodo talis ex mortificationis studio velut leo ex ungue cognosci possit juxta illud Thomæ Kempensis l. 1. c. 25. *Tantum proficies, quantum tibi vim intuleris.*

VII. Posset ostendi, quomodo talis Sanctus fuerit Helio propium, convertens se semper ad solem æternæ sapientiæ per perfectam voluntatis suæ cum Divina conformationem ubi exemplum S. Jobi & comparatio cum eodem non parum ad amplificationem servire potest.

VIII. Posset ostendi, quomodo Sanctus talis fuerit Candidus & rubicundus per vitæ innocentiam & patientiam generosam in tribulationibus ubi exemplum Christi passi non parum promovebit amplificationem, uti & tres comites illius ut vocabat P. Balthasar Alvarez, scilicet indigentia, dolores & contemptus.

IX. Posset ostendi, quomodo talis Sanctus dixerit cum Apostolo: absit mihi gloriari &c. ubi dignitas, divitiæ, robur & pulchritudo corporis, ac scientiæ, quibus plerumque homines gloriari solent, exponi, simulque probari posset quomodo hæc omnia longè copiosius in cruce inveniantur.

X. Posset ostendi, quomodo talis Sanctus ascenderit per desertum, sicut virgula fumi ex aromatibus myrrhæ & thuris & unjersi pulveris pigmentarij. ubi donum orandi à DEO concessum explicari posset.

XI. Posset ostendi, quomodo talis Sanctus rectè novit vivere, quia rectè novit orare. ubi in prima parte probari posset veritas axiomatis. In secunda, quomodo Sanctus rectè oraverit.

XII. Posset ostendi, quomodo Sanctus talis per viam arctam humilitatis ad cælos ascenderit juxta illud Christi Matth. 7. *Arcta via est, qua ducit ad vitam, & pauci sunt, qui inveniunt eam.* ubi in prima parte pulchrè comparari potest humilitas arctæ viæ, & ostendi, quàm pauci hanc viam inveniant: in secunda verò humilitas Sancti per varios actus demonstrari. Potest etiam servire visus, quo S. Benedictus post mortem visus est viæ floridæ insistere, simulque hæc visus audita: *hæc est via, qua dilectus DEO Benedictus ad cælos ascendit.*

XIII. Posset

XIII. Posset ostendi, quomodo DEUS Sanctum talem honorarit, scilicet ad morem, quo olim Rex Asveras Mardochæum honoravit. Nam 1. *induit eum vestibus regis*, seu stola gloriæ immortalis, quæ plûs eum exornat, quàm ullum hominem vestes quantumcunque pretiosæ ornârint. 2. *Super equum Regis imposuit*: quatenus per gratiam DEI (de qua Thomas Kemp. l. 2. c. 9. §. 1. dixit: Suaviter equitat, quem gratia DEI portat) ita roboravit, ut ab omni peccato & perturbatione liber suavissimè in DEO requiescat. 3. *Coronâvit eum diademate*: juxta illud S. Davidis testimonium Ps. 8. v. 6. *Gloria & honore coronâsti eum Domine, & constituisti eum super opera manuum tuarum*. Et iterum: *Prævenisti eum in benedictionibus dulcedinis*: posuisti in capite eius coronam de lapide pretioso. 4. *Per Ministros suos primarios eum deduci in caelos iussit*, scilicet per Angelos, sicut olim Lazarus eodem est deportatus. Ut adeò nihil super sit, quàm ut ipsi quoque Auditores eum honorent, & genua flectant, id est, varia submissionis, fiduciæ, reverentiæ, & laudis obsequia exhibeant.

CAPUT IV.

Quomodo Conciones in Dedicatione Templi institui debeant.

Cùm plerumque ad Dedicationem Templi copiosior Auditorum numerus accurrat, expedit, ut Concionator raram etiam & Selectam materiam eligat. Quia verò ob frequentiam ejusmodi Concionum aliqui difficultatem non levem patiuntur in novis semper conceptibus inveniendis, ideo placuit hoc capite Specialiter de hac materia agere, & præter Formulam Concionis tali die habendæ, plures conceptus suggerere ad similes conciones instituendas. Quia verò duplici modo ejusmodi conciones institui possunt, scilicet ut vel directè de ipsa Dedicatione, Templo, & modo conversandi in illo sermo habeatur; vel ut ex ipso Evangelio aut Festo occasio sumatur, aliam quampiam salutarem doctrinam inculcandi, ideo duplex quoque Exemplar similium Concionum hoc capite afferetur.

Instr. VII.

O

§. I.